

Sygn. akt II K 577/14

1 Ds 324/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Maruniak

w obecności Prokuratora: Marcina Darmochwała

po rozpoznaniu w dniu: 19/01/2015r., 02/04/2015r., 17/06/2015r., 16/09/2015r., 21/10/2015r.

sprawy:

W. G.

s. J. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 stycznia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu w celu sprzedaży komisowej rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego m-ki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 25000 zł, działając w ten sposób na szkodę K. i J. D.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

II. w dniu 23 stycznia 2014 roku w R. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci umowy kupna-sprzedaży samochodu osobowego m-ki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...), który to dokument wypełnił niezgodnie z wolą komitenta J. D. i na której to umowie podrobił podpis sprzedającej K. D. (1) i dokumentu tego jako autentycznego użył na szkodę komitentów celem zbycia powyższego samochodu,

tj. o czyn z art. 270 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

III. w dniu 1 lutego 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci czterech opon zimowych wartości 1400 zł, działając w ten sposób na szkodę L. S.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w dniu 9 czerwca 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu w celu sprzedaży komisowej rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego m-ki S. (...) nr rej. (...) wartości 12000 zł oraz pieniądze polskie w kwocie 9000 zł, działając w ten sposób na szkodę D. K. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

V. w dniu 5 czerwca 2014 roku w R. przywłaszczył sobie cudzą rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), nr VIN (...) wartości 3000 zł, działając w ten sposób na szkodę Z. K. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk

VI. w dniu 25 lutego 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy polskich w kwocie 12300 zł, działając w ten sposób na szkodę D. K. (2),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

VII. w dniu 24 kwietnia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu w celu sprzedaży komisowej rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) wartości 20000 zł oraz pieniądze polskie w kwocie 25500 zł, działając w ten sposób na szkodę A. S.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

VIII. w dniu 5 września 2013 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy polskich w kwocie 11500 zł, działając w ten sposób na szkodę J. G. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

IX. w dniu 29 kwietnia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy polskich w kwocie 11000 zł, działając w ten sposób na szkodę K. H. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

X. w dniu 1 czerwca 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 43800 zł oraz 2500 Euro, ogólnej wartości 53800 zł, działając w ten sposób na szkodę W. W.

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

XI. w dniu 7 maja 2014 roku w R. przywłaszczył sobie rzecz ruchomą w postaci pieniędzy polskich w kwocie 4000 zł, działając w ten sposób na szkodę E. i M. I. (1),

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

1. uznaje oskarżonego W. G. za winnego tego, że:

- w dniu 23 stycznia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu w celu sprzedaży komisowej rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego m-ki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 25000 zł, działając w ten sposób na szkodę K. i J. D.,
- w dniu 1 lutego 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci czterech opon zimowych wartości 800 zł, działając w ten sposób na szkodę L. S.,
- w dniu 9 czerwca 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 9000 zł, działając w ten sposób na szkodę D. K. (1),
- w dniu 25 lutego 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 12300 zł, działając w ten sposób na szkodę D. K. (2),
- w dniu 24 kwietnia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 10000 zł, działając w ten sposób na szkodę A. S.,
- w dniu 5 września 2013 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 11500 zł, działając w ten sposób na szkodę J. G. (1),

- w dniu 29 kwietnia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 11000 zł, działając w ten sposób na szkodę K. H. (1),
- w dniu 7 maja 2014 roku w R. przywłaszczył sobie rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 4000 zł, działając w ten sposób na szkodę E. i M. I. (1),

tj. czynu z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 91 § 1 kk przyjmując, że działał w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu orzeka wobec oskarżonego karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 33 § 1,2 i 3 kk skazuje oskarżonego W. G. na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych (odnośnie czynu I);

3. uznaje oskarżonego W. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu kwalifikując go z art. 270 § 1 kk opisanego w pkt II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 270 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego W. G. uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów pisanych w pkt V i X;

5. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego W. G. karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk (na stan prawny sprzed 01. 07. 2015r.) warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. G. kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 4 (cztery) lata;

7. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego W. G. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz:

- pokrzywdzonej L. S. kwotę 800 (osiemset) zł;
- pokrzywdzonej D. K. (1) kwotę 2600 (dwa tysiące sześćset) złotych;
- pokrzywdzonego D. K. (2) kwotę (...) (dziesięć tysięcy sześćset) złotych;
- pokrzywdzonego J. G. (1) kwotę (...) (jedenaście tysięcy pięćset);

8. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego W. G. nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) zł na rzecz pokrzywdzonego A. S.;

9. na podstawie art. 41 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego W. G. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z kupnem i sprzedażą samochodów na okres 5 (pięciu) lat;

10. na podstawie art. 230 § 2 kpk orzeka zwrot dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego marki P. (...) o nr VIN (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, dwoma kluczami i kartą pojazdu opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych znajdujący się na k. 403 akt sprawy;

11. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci umowy kupna sprzedaży z dnia 17. 01. 2014r., faktur o nr (...) wraz z paragonem fiskalnym oraz oświadczenie W. G. z dnia 23. 01. 2014r, opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych znajdujący się na k. 403 akt sprawy;

12. na podstawie art. 627 kpk i § 14 ust 2 pkt 1, ust 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od oskarżonego W. G. na rzecz pokrzywdzonego K. H. (1) kwotę 748 (siedemset czterdzieści osiem) złotych z tytułu poniesionych kosztów pomocy pranej;

13. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego W. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 1170 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 460 (czterysta sześćdziesiąt) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 577/14

UZASADNIENIE

Oskarżony W. G. był właścicielem komisju (...) P. mieszczącego się w R. przy ul. (...).

W dniu 01 kwietnia 2014 r. oskarżony zawarł umowę komisju z pokrzywdzonym J. D., który był właścicielem samochodu osobowego marki P. (...). Równocześnie zaoferował pokrzywdzonemu kupno samochodu V. (...). Pokrzywdzony dopłacił kwotę 25000 zł tytułem zaliczki. Pozostała należność w wysokości 25000 zł miała pochodzić z rozliczenia za sprzedaż samochodu P. (...). Oskarżony przekazał samochód pokrzywdzonego A. J., twierdząc, iż jest jego właścicielem i okazując umowę kupna – sprzedaży, na której podrobił podpis K. D. (1). A. J. sprzedał pojazd w komisji samochodowym należącym do M. M., skąd kupił go A. B..

Pokrzywdzona L. S. zakupiła w (...) P. komplet czterech opon zimowych. Po sezonie zimowym opony miały być przechowywane w magazynie firmy (...). Na przełomie 2013 r. i 2014 r. pokrzywdzona chciała by oskarżony ponownie założył opony zimowe w jej samochodzie. Ponieważ oskarżony tego nie uczynił, L. S. zaczęła się domagać zwrotu należących do niej opon. Mimo wielokrotnego kontaktu telefonicznego, oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonej opon o wartości 800 zł. będących jej własnością.

Pokrzywdzona D. K. (1) chciała sprzedać samochód marki S. (...) za pośrednictwem portalu allegro. Na ogłoszenie pokrzywdzonej odpowiedział oskarżony, który zaoferował wystawienie auta w swoim komisju. W kwietniu 2014 r. pokrzywdzona zawarła z oskarżonym umowę komisju na kwotę 12000 zł. Równocześnie pokrzywdzona była zainteresowana zakupem samochodu V. (...) za cenę 18000 zł. Oskarżony zaoferował sprowadzenie samochodu z Niemiec. W związku z tym pokrzywdzona wpłaciła kwotę 6000 zł tytułem zaliczki. Następnie wpłaciła kolejne 3000 zł na poczet dodatkowych opłat. Ponieważ oskarżony nie wywiązał się ze zobowiązań względem pokrzywdzonej, ta zrezygnowała z zamiaru zakupu samochodu V. (...), domagając się zwrotu wpłaconej zaliczki. Ostatecznie D. K. (1) odzyskała samochód marki S. (...) o nr rej. (...), a oskarżony przywłaszczył pieniądze w kwocie 9000 zł.

Pokrzywdzony A. S. udzielił oskarżonemu pożyczki w kwocie 23000 zł. Nadto chciał sprzedać za pośrednictwem komisju (...) P. swój samochód marki V. (...). Oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonemu zarówno pożyczonych pieniędzy, jak i należności za samochód.

Pokrzywdzony D. K. (2) chciał zakupić w komisju (...) P. samochód marki V. (...). W dniu 10 lutego 2014 r. pokrzywdzony wpłacił oskarżonemu zaliczkę w kwocie 28000 zł na poczet zakupu samochodu, który miał zostać sprowadzony z Niemiec. W dniu 25 lutego 2014 r. z uwagi na zły stan techniczny pojazdu oraz braki w dokumentacji pokrzywdzony odstąpił od umowy i wystąpił do oskarżonego o zwrot wpłaconej zaliczki. Oskarżony łącznie zwrócił D. K. (2) kwotę 15700 zł. Tym samym W. G. przywłaszczył pieniądze w kwocie 12300 zł.

Pokrzywdzony J. G. (1) zgłosił się do komisju prowadzonego przez oskarżonego z zamiarem zakupu samochodu marki T. (...). W dniu 05 września 2013 r. mężczyźni zawarli umowę wstępną i pokrzywdzony wpłacił oskarżonemu kwotę 25000 zł tytułem zaliczki. Samochód miał zostać sprowadzony w ciągu dwóch tygodni, jednak zdaniem oskarżonego wystąpiły pewne trudności. Ponieważ J. G. (1) był zdecydowany zakupić inny samochód marki T., dopłacił oskarżonemu kwotę 8500 zł. Ostatecznie pokrzywdzony zrezygnował z transakcji, w związku z czym wystąpił do oskarżonego o zwrot wpłaconej zaliczki. W dniu 27 listopada 2013 r. W. G. zwrócił J. G. (1) kwotę 13000 zł, a następnie kwotę 9000 zł. Tym samym oskarżony przywłaszczył pieniądze w kwocie 11500 zł.

Pokrzywdzony K. H. (1) za pośrednictwem komisju (...) P. chciał kupić samochód osobowy marki O. (...), pozostawiając swój stary samochód jako formę rozliczenia. Oskarżony zobowiązał się do sprowadzenia samochodu z Niemiec, w związku z czym w dniu 08 kwietnia 2014 r. pokrzywdzony wpłacił zaliczkę w kwocie 19000 zł. (...) miało zostać sprowadzone w ciągu kilku dni, jednakże na pytania K. H. (1) o termin odbioru oskarżony nie potrafił udzielić precyzyjnej odpowiedzi. Ostatecznie pokrzywdzony odstąpił od umowy i zażądał zwrotu pieniędzy. W. G. miał zwrócić otrzymaną zaliczkę w dniu 29 kwietnia 2014 r., czego nie uczynił.

Pokrzywdzeni M. i E. I. chcieli sprzedać samochód osobowy marki O. (...) za pośrednictwem portalu internetowego allegro. Na ogłoszenie pokrzywdzonych odpowiedział oskarżony, który zaproponował wystawienie samochodu w komisje (...) P.. W dniu 01 kwietnia 2014 r. M. I. (1) zawarł z W. G. umowę komisju. Za samochód O. (...) pokrzywdzony miał otrzymać kwotę 18000 zł. Po licznych interwencjach ze strony małżeństwa I., w dniu 25 kwietnia 2014 r. oskarżony wpłacił na ich konto kwotę 1000 zł. W dniu 07 maja 2014 r. E. I. wezwała oskarżonego do zapłaty brakującej kwoty 8000 zł, jednakże ten wpłacił jedynie kwotę 4000 zł.

W czerwcu 2014 r. Z. K. (2) sprzedał samochód marki F. (...) P. J. za kwotę 2700 zł i złożył wniosek o jego wyrejestrowanie.

W. W. od 2008 r. do kwietnia 2013 r. miał szerokie kontakty z oskarżonym W. G., m.in. w roku 2011 i 2013 sprzedał mu dwa samochody, udzielał mu licznych pożyczek na prowadzenie działalności i w różny sposób było to rozliczane. Oskarżony przekazywał mu pieniądze na poczet spłat pożyczek oraz nabytych pojazdów, jak też naprawiał w ramach rozliczeń inne samochody dostarczane przez W. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 149 – 150, 165 – 166, 234 – 244, 272 – 273, 379 – 371, 387 – 388, 507v. 508)
- zeznań świadków: K. D. (1) (k. 12 – 15, 536v. – 537), J. D. (k. 88 – 89, 537v. – 538), K. D. (2) (k. 540), A. J. (k. 93 – 94, 540), M. L. (k. 101 – 102, 540v.), A. B. (k. 112 – 113, 540v. – 541), M. M. (k. 123 – 124, 570v. – 571), P. K. (k. 191 – 192, 541), H. A. (k. 195 – 196, 540v.), D. K. (1) (k. 204 – 205, 508), Z. K. (3) (k. 212 – 213, 509v.), D. K. (2) (k. 218 – 219, 509v. – 510), L. S. (k. 230 – 231, 558), A. S. (k. 249 – 251, 539v. – 540), J. G. (1) (k. 278 – 280, 508v.), K. H. (2) (k. 306 – 308, 538v. – 539), W. W. (k. 323 – 325, 509), E. I. (k. 343 – 345, 539) oraz T. G. (k. 371 – 372, 541)
- umów komisju (k. 5, 256, 329, 346)
- informacji REGON (k. 22)
- wypisów z ksiąg wieczystych (k. 23 – 75)
- pisma Urzędu Miasta T. (k. 80 – 87)
- postanowień o żądaniu wydania rzeczy (k. 95 – 96, 103 – 104, 117 – 118, 137 – 138)
- protokołu zatrzymania (k. 114)
- oświadczeń oskarżonego (k. 146, 223 – 224, 259, 311, 331 – 335, 348)
- informacji o majątku oskarżonego (k. 151, 395)
- protokołu oględzin (k. 152 – 153)
- postanowień o środkach zapobiegawczych i poręczeniu majątkowym (k. 167, 168, 392)
- dokumentacji fotograficznej (k. 175)

- zlecenia holowania wraz z rachunkami (k. 181 – 190)
- dowodów wpłaty (k. 207 – 208, 220, 253, 281, 309, 326)
- zamówienia samochodu (k. 382)
- nakazu zapłaty (k. 314)
- pozwu o zapłatę (k. 353 – 358)

Oskarżony W. G. przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. W obszernych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie głównej oskarżony podkreślił, iż nie miał zamiaru przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy. Dodał, iż w inkryminowanym okresie był zastraszony przez A. J. i działał pod wpływem silnego stresu. Równocześnie oskarżony oświadczył, iż spłacił już część należności względem pokrzywdzonych i zadeklarował dalsze spłaty. Podkreślił, że spłaci każdego z wierzycieli.

Oskarżony był uprzednio karany, w tym za czyn z art. 284 § 2 kk.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego W. G. (k. 149 – 150, 165 – 166, 234 – 244, 272 – 273, 379 – 371, 387 – 388, 507v. 508)
- karta karna (k.)

Postawa oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zasługuje na aprobatę Sądu. Wprawdzie obszerne i szczegółowe wyjaśnienia oskarżonego w dużej części pokrywają się z zeznaniami pokrzywdzonych i korespondują z ustaleniami stanu faktycznego, jednakże tłumaczenie oskarżonego, iż działał pod wpływem silnego stresu nie może usprawiedliwiać jego postępowania.

Pokrzywdzeni w swoich zeznaniach zgodnie przyznali, iż mieli zaufanie do oskarżonego i dlatego też zdecydowali się skorzystać z usług komisju (...) P.. W szczegółowych i konsekwentnych zeznaniach pokrzywdzeni podali sumy pieniędzy przywłaszczone przez oskarżonego.

Pokrzywdzony J. D. bardzo szczegółowo opisał kontakty z oskarżonemu W. G.. Jak podał początkowo chciał sprzedać swój samochód P. (...) za pośrednictwem internetu, jednak oskarżony skontaktował się z nim i zaproponował sprzedaż pojazdu w swoim komisie. Równocześnie pokrzywdzony był zainteresowany zakupem samochodu V. (...). Jak uzgodniono pokrzywdzony pozostawi w rozliczeniu P. (...), na który została zawarta umowa komisju oraz dopłaci kwotę 25000 zł. Pokrzywdzony kategorycznie zaprzeczył by sporządzał umowę sprzedaży samochodu. Z uwagi na fakt, iż do żadnej z transakcji nie doszło pokrzywdzony kontaktował się z oskarżonym celem zwrotu samochodu oraz pieniędzy. Jak podkreślił J. D. oskarżony w sprawie bardzo mataczył. Chciał zwrócić pokrzywdzonemu kwotę 15000 zł, jednak ten odmówił jej przyjęcia.

Przesłuchana w charakterze świadka pokrzywdzona K. D. (1) w swoich zeznaniach potwierdziła zeznania pokrzywdzonego J. D.. Pokrzywdzona wyczerpująco opisała przebieg transakcji z udziałem oskarżonego. Przyznała, iż J. D. pozostawił w komisie (...) P. samochód osobowy marki P. (...) . Równocześnie wpłacił kwotę 25000 zł jako dopłatę do samochodu marki V. (...). Ostatecznie, żadna z transakcji nie doszła do skutku, a pokrzywdzeni zażądali zwrotu kwoty 50000 zł. K. D. (1) podkreśliła, iż wraz z mężem wielokrotnie kontaktowała się z oskarżonym w celu zwrotu pieniędzy. Równocześnie pokrzywdzona potwierdziła, iż oskarżony posługiwał się umową kupna – sprzedaży samochodu P. (...), którą wypełnił bez wiedzy pokrzywdzonej. Na umowie widniał podrobiony przez oskarżonego podpis pokrzywdzonej. Nadto pokrzywdzona potwierdziła, iż oskarżony zwrócił jedynie kwotę 30000 zł.

Świadek K. D. (2) – syn pokrzywdzonych J. i K. D. (1) potwierdził zeznania pokrzywdzonych. Potwierdził, iż oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonym samochodu. Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, gdyż świadek w sposób

logiczny i konsekwentny przedstawił swoją wiedzę w przedmiotowej sprawie. Nadto jego zeznania korespondują tak z zeznaniami pokrzywdzonego małżeństwa D., jak i z wyjaśnieniami oskarżonego oraz ustaleniami stanu faktycznego.

Świadek M. L. zeznała, iż w Urzędzie Miasta T. jest prowadzone postępowanie wyjaśniające dotyczące wyrejestrowania samochodu P. (...). W chwili obecnej postępowanie zostało zawieszono do czasu wydania prawomocnego rozstrzygnięcia w przedmiocie sfalszowanej umowy kupna – sprzedaży.

Świadek M. M. - właściciel komisju samochodowego w R. zeznał, iż oskarżony sprzedał w jego komisie samochód osobowy P. (...). Przy transakcji oskarżony posługiwał się umową kupna – sprzedaży, na której widniał podpis K. D. (1). Następnie samochód zakupił A. B.. W transakcji pośredniczył A. J., któremu oskarżony oddał samochód P. (...) zapewniając, że jest on jego własnością. Równocześnie oskarżony upoważnił A. J. do sprzedaży pojazdu.

Świadek A. B. potwierdził zeznania świadka M. M.. Dodał, iż wysłał pismo do państwa D. wnioskując o zrzeczenie się własności. W odpowiedzi małżeństwo D. podało, iż również czują się właścicielami samochodu. W związku z tym wystąpiono na drogę postępowania cywilnego o ustalenie prawa własności.

Świadek A. J. w swoich zeznaniach przyznał, iż oskarżony W. G. pożyczał od jego firmy (...) Sp. z o.o. pieniądze. Ponieważ spłaty następowały nieterminowo, oskarżony często oddawał w zastaw samochody. Również samochód P. (...) został pozostawiony w zastaw przez oskarżonego, który podpisał oświadczenie, iż jest jego właścicielem. Świadek przyznał, iż sprzedał samochód w komisie w R..

Zeznania świadków należało uznać za wiarygodne, gdyż są spójne logiczne i konsekwentne.

Pokrzywdzona D. K. (1) zeznała, iż chciała sprzedać swój samochód S. (...) za pośrednictwem portalu allegro, jednak oskarżony zaproponował by skorzystała z usług jego komisju. Po pozostawieniu samochodu w komisju, pokrzywdzona zleciła oskarżonemu zakup samochodu V. (...), dopłacając kwotę 9000 zł. Pozostała część należność miała pochodzić ze sprzedaży samochodu S. (...). Oskarżony nie wywiązał się z zawartych umów, a próby pokrzywdzonej o zwrot samochodu i pieniędzy okazały się bezskuteczne. D. K. (1) podała, iż odzyskała samochód dopiero po zgłoszeniu sprawy na Policję. przywłaszczone pieniądze W. G. oddawał jej w ratach, a do zwrotu pozostała kwota 2600 zł.

Pokrzywdzony J. G. (1) zeznał, iż chciał kupić w komisju (...) P. samochód marki T. (...). W tym celu wpłacił oskarżonemu zaliczkę w łącznej kwocie 33500 zł. Z uwagi na fakt, iż sprowadzony samochód nie spełniał oczekiwań pokrzywdzonego, odstąpiono od umowy. Pokrzywdzony podkreślił, iż kilkakrotnie żądał od oskarżonego zwrotu zaliczki. w listopadzie 2013 r. oskarżony zwrócił pokrzywdzonemu kwotę 13000 zł, a następnie kwotę 9000 zł. Z dalszych zeznań pokrzywdzonego wynika, iż oskarżony nadal nie zwrócił mu kwoty 11500 zł.

Z zeznań pokrzywdzonego D. K. (2) wynika, iż w lutym 2014 r. udał się do komisju (...) P., gdyż był zainteresowany zakupem samochodu V. (...). Samochód miał zostać sprowadzony z Niemiec. W tym celu oskarżony domagał się zaliczki w kwocie 10000 zł. Ostatecznie pokrzywdzony uiścił całą należność w wysokości 28000 zł. D. K. (2) przyznał, iż z uwagi na zły stan techniczny sprowadzonego pojazdu zrezygnował z jego zakupu i zażądał zwrotu pieniędzy. W. G. początkowo zwrócił pokrzywdzonemu kwotę 10000 zł. Potem nastąpiły kolejne spłaty w ratach, jednak do zwrotu pozostała kwota 10600 zł.

Pokrzywdzony K. H. (1) w kwietniu 2014 r. chciał kupić w komisju (...) P. samochód marki O. (...). Z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż w tym celu zawarł z oskarżonym umowę komisju i wpłacił zaliczkę w kwocie 19000 zł. Ostatecznie do transakcji nie doszło, a pokrzywdzony zażądał zwrotu pieniędzy. Pokrzywdzony przyznał, iż oskarżony dobrowolnie zwrócił mu kwotę 8000 zł. Równocześnie K. H. (1) wystąpił na drogę postępowania cywilnego, a w sprawie jest prowadzona egzekucja komornicza. Na dzień 13 marca 2015 r. do spłaty pozostała kwota 8640,43 zł.

Pokrzywdzony A. S. w swoich zeznaniach przyznał, iż znał oskarżonego. W. G. poprosił go o udzielenie pożyczki na wysoki procent. Łącznie pokrzywdzony pożyczył oskarżonemu kwotę 23000 zł. Nadto pokrzywdzony przyznał, iż pozostawił w komisju W. G. swój samochód o wartości 20000 zł. Według pokrzywdzonego oskarżony oddał ten

samochód swojemu dłużnikowi w rozliczeniu. W zamian miał sprowadzić pokrzywdzonemu inny samochód, czego nie uczynił. Pokrzywdzony podkreślił, iż udało mu się odzyskać jedynie część pieniędzy. Pierwsza pożyczka miała miejsce w lutym 2014 r. i była udzielona na zakup jakiegoś samochodu przez oskarżonego. Pokrzywdzony miał od udzielonej pożyczki otrzymać 15% prowizji, tj. 1500 zł. Zabezpieczeniem pożyczki było przeniesienie własności 2 samochodów: O. (...) oraz R. (...) o łącznej wartości 16900 zł. Oskarżony przełał na konto pokrzywdzonego 1000 zł tytułem prowizji. W marcu 2014 r. A. S. oddał do komisju samochód marki V. (...), a następnie dnia 25 marca 2014 r. sprzedał go za kwotę 18000 zł. Pokrzywdzony zeznał, iż umówił się z oskarżonym, że ten sprowadzi dla niego nowy samochód i przekazał W. G. zaliczkę w kwocie 10000 zł. W. G. nie przełał pokrzywdzonemu zapłaty za sprzedany samochód, jednak przekazał mu pod zastaw wszystkich należności samochód marki M., który pokrzywdzony mógł użytkować.

Świadek T. G. potwierdził, iż otrzymał od oskarżonego samochód należący do A. S. w rozliczeniu. Świadek podkreślił, iż został oszukany przez oskarżonego, któremu pożyczył pieniądze. Dodał również, iż samochód A. S. został ostatecznie sprzedany za zgodą W. G..

Pokrzywdzona E. I. zeznała, iż w dniu 01 kwietnia 2014 r. jej mąż M. I. (2) zawarł z oskarżonym W. G. w przedmiocie sprzedaży samochodu. Z zeznań pokrzywdzonej wynika, iż o fakcie sprzedaży pojazdu dowiedziała się od jego nabywcy. M. I. (1) miał otrzymać kwotę 18000 zł, jednakże oskarżony zwlekał z uiszczeniem należności. W maju 2014 r. oskarżony wpłacił na konto pokrzywdzonej i jej męża kwotę 12000 zł. Następnie dokonywał kolejnych wpłat, a do zapłaty pozostaje kwota 2400 zł. Równocześnie pokrzywdzona przyznała, iż wystąpiła wraz z mężem na drogę postępowania cywilnego.

Z zeznań pokrzywdzonej L. S. wynika, iż zakupiła w (...) P. komplet czterech opon zimowych. Po sezonie zimowym opony miały być przechowywane w magazynie firmy (...). W 2014 r. L. S. zaczęła się domagać zwrotu należących do niej opon. Mimo wielokrotnego kontaktu telefonicznego, oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonej opon stanowiących jej własność. Pokrzywdzona wyceniła opony na kwotę 800 zł, gdyż były one użytkowane przez 1 sezon.

Zeznania świadka H. A. mają drugorzędne znaczenie w przedmiotowej sprawie, gdyż świadek, która była klientką komisju (...) P. nie dysponowała wiedzą w przedmiotowej sprawie. Również zeznania świadka P. K., którego syn sprzedał w komisji (...) P. samochód O. (...), mają drugorzędne znaczenie w sprawie.

W. W. w swoich szczegółowych zeznaniach przyznał, iż z usług komisju oskarżonego korzystał już w 2008 r., dodając, że od początku współpraca przebiegała z problemami, a oskarżony nie regulował terminowo należności. W 2011 r. świadek ponownie oddał samochód do komisju (...) P.. Jak poinformował pracownik komisju, auto zostało sprzedane za kwotę 25000 zł. W grudniu 2012 r. oskarżony odroczył spłatę należności, pożyczając kwotę 3500 euro. Świadek podkreślił, iż wielokrotnie próbował dogadać się z oskarżonym w przedmiocie spłaty należności, jednakże oskarżony nie wywiązywał się z poczynionych ustaleń.

Świadek Z. K. (3) przyznał, iż zakupił od oskarżonego samochód marki F. (...) za kwotę 3000 zł. W czerwcu 2014 r. przekazał oskarżonemu samochód celem sprzedaży. Równocześnie przyznał, iż odzyskał samochód, sprzedał go P. J. i zgłosił wniosek o jego wyrejestrowanie.

Zeznania W. W. i Z. K. (2) nie pozwalają na uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów na ich szkodę.

Sąd zważył co następuje:

W. G. został oskarżony o popełnienie czynów zabronionych z art. 284 § 2 kk, art. 270 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 284 § 1 kk.

Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że:

- w dniu 23 stycznia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu w celu sprzedaży komisowej rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego m-ki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...) wartości 25000 zł, działając w ten sposób na szkodę K. i J. D.,

- w dniu 1 lutego 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci czterech opon zimowych wartości 800 zł, działając w ten sposób na szkodę L. S.,

- w dniu 9 czerwca 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 9000 zł, działając w ten sposób na szkodę D. K. (1),

- w dniu 25 lutego 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 12300 zł, działając w ten sposób na szkodę D. K. (2),

- w dniu 24 kwietnia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 10000 zł, działając w ten sposób na szkodę A. S.,

- w dniu 5 września 2013 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 11500 zł, działając w ten sposób na szkodę J. G. (1),

- w dniu 29 kwietnia 2014 roku w R. przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 11000 zł, działając w ten sposób na szkodę K. H. (1),

- w dniu 7 maja 2014 roku w R. przywłaszczył sobie rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 4000 zł, działając w ten sposób na szkodę E. i M. I. (1), tj. popełnienia czynu z art. 284 § 2 kk. Sąd przyjął, iż oskarżony działał w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i na podstawie art. 284 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W związku z tym, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Równocześnie Sąd uznał oskarżonego W. G. za winnego tego, iż w dniu 23 stycznia 2014 roku w R. w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci umowy kupna-sprzedaży samochodu osobowego m-ki P. (...) nr rej. (...) nr VIN (...), który to dokument wypełnił niezgodnie z wolą komitenta J. D. i na której to umowie podrobił podpis sprzedającej K. D. (1) i dokumentu tego jako autentycznego użył na szkodę komitentów celem zbycia powyższego samochodu, tj. popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu orzekł wobec niego karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk (według stanu prawnego sprzed 01 lipca 2015 r.) warunkowo zawiesił na okres 4 lat tytułem próby.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk. Oskarżony naruszył porządek prawny w sferze przestępstw przeciwko mieniu. Społeczna szkodliwość popełnionych przez oskarżonego czynów jest wysoka z uwagi na wartość przywłaszczonego mienia oraz okoliczności popełnienia czynów. Oskarżony będąc właścicielem komis samochodowego cieszył się publicznym zaufaniem i dlatego pokrzywdzeni zdecydowali się na skorzystanie z jego usług w kwestii kupna – sprzedaży samochodów. Na niekorzyść oskarżonego Sąd przyjął również jego uprzednią karalność zarówno za przestępstwa z art. 270 § 1 kk, jak i art. 284 § 1 kk.

Równocześnie Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego możliwe jest zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, uznając, iż wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby dla oskarżonego zbyt surowe. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, a orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozwoli mu na dalszą realizację obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody, którą już rozpoczął. Orzeczony czteroletni okres próby – przy jednoczesnym

orzeczeniu kary grzywny – będzie wystarczający dla zweryfikowania postawionej pozytywnej prognozy, że pomimo niewykonania orzeczonej kary oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara będzie oddziaływać wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego. Niemniej oskarżony musi mieć świadomość, że kolejne naruszenie prawa może skutkować zarządzeniem wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na brak dowodów Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 284 § 1 kk opisanego w pkt V części wstępnej wyroku oraz czynu z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk opisanego w pkt X części wstępnej wyroku. Powodem uniewinnienia oskarżonego od zarzutu przywłaszczenia samochodu marki F. (...) należącego do Z. K. (3) był fakt, iż pokrzywdzony wyraził zgodę na sprzedaż samochodu przez oskarżonego i przekazał mu wszystkie dokumenty. Ostatecznie oskarżony nie sprzedał tego pojazdu, a tylko udostępnił go P. J., któremu pokrzywdzony sam sprzedał swój samochód za kwotę 2700 zł. Pokrzywdzony Z. K. (2) otrzymał pieniądze, oskarżony W. G. zatem w żaden sposób nie przywłaszczył sobie samochodu F. (...) i nie dysponował nim jak właściciel. Brak było również jakichkolwiek podstaw do uznania oskarżonego za winnego przywłaszczenia w dniu 01 czerwca 2014 r. pieniędzy w łącznej kwocie 53800 zł na szkodę W. W.. Tego pokrzywdzonego łączyły z oskarżonym wieloletnie wspólne interesy. Pierwsze transakcje miały miejsce w 2008 r. W 2011 r. oskarżony sprzedał samochód marki V. (...) należący do W. W. i nie przelał mu pieniędzy w kwocie 25000 zł. Pokrzywdzony rozliczył je w ratach i w naprawach. W grudniu 2012 r. pokrzywdzony pożyczył oskarżonemu kwotę 3400 euro. Dnia 04 października 2013 r. oskarżony napisał oświadczenie, że jest inny pokrzywdzonemu kwotę 40000 zł oraz 3500 euro i zaproponował w rozliczeniu sprzedaż samochodu, jednak W. W. się nie zgodził. W listopadzie 2013 r. pokrzywdzony przeniósł własność samochodu V. (...) wygranego na licytacji w banku przez jego ojca. Oskarżony miał go sprzedać i przekazać kwotę 29000 zł w ramach spłaty długu, przy wartości samochodu wynoszącej 26000 zł. Na jego zakup pokrzywdzony dał oskarżonemu 9100 zł. Kolejnej pożyczki w kwocie 15000 zł pokrzywdzony udzielił oskarżonemu w dniu 03 stycznia 2013 r. Oskarżony zwracał pożyczone pieniądze w ratach. Ostatnią pożyczkę w kwocie 1200 zł „na życie” oskarżony otrzymał po dniu 15 kwietnia 2014 r. Pokrzywdzony wyliczył, że z tytułu pożyczek, nierozliczenia sprzedaży samochodu w 2011 r., przeniesienia własności kolejnego samochodu oskarżony zalega mu z kwotą 43800 zł oraz 2500 euro. Odnośnie tego pokrzywdzonego brak jest podstaw do przyjęcia, że doszło do przywłaszczenia pieniędzy w powyższych kwotach w dniu 01 czerwca 2014 r. Data ta została przyjęta przez Prokuratora w całkowicie dowolny sposób. W tym dniu oskarżony nie pożyczył żadnych pieniędzy ani też ich w żadnej formie od pokrzywdzonego nie otrzymał. Istotne jest, że W. W. udzielał pożyczek pieniędzy oskarżonemu na prowadzenie działalności gospodarczej oraz „na życie”, zatem oskarżony miał prawo nimi dysponować i nie mógł ich sobie przywłaszczyć. W przypadku pożyczek pieniężnych można było rozważać popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk, jednak zdarzenia te miały miejsca w innym czasie, obejmowały inne zachowania i wymagałyby odrębnego postępowania dowodowego co do tych nowych czynów. Brak jest tożsamości miejsca i czasu.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej L. S. kwoty 800 zł, pokrzywdzonej D. K. (1) kwoty 2600 zł, pokrzywdzonego D. K. (2) kwoty 10600 zł oraz pokrzywdzonego J. G. (2) kwoty 11500 zł. Wysokości zasądzonych kwot obejmują nienaprawioną szkodę.

Na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 500 zł na rzecz pokrzywdzonego A. S.. Sąd orzekł nawiązkę w kwocie 500 zł na rzecz A. S. zamiast obowiązku naprawienia szkody, gdyż nie był w stanie precyzyjnie ustalić wysokości szkody. Sam pokrzywdzony nie znał tej wysokości, a nadto oskarżony spłacał w ratach zadłużenie z różnych tytułów.

Na podstawie art. 41 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z kupnem i sprzedażą samochodów na okres 5 lat. Oskarżony przy prowadzeniu działalności gospodarczej dopuścił się szeregu przestępstw i dalsze prowadzenie przez niego działalności zagraża istotnym dobrom chronionym prawem.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd orzekł zwrot K. i J. D. – jako właścicielom, dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego marki P. (...) o nr VIN (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, dwoma kluczami i kartą pojazdu opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych znajdujących się na k. 403 akt sprawy. Samochód ten zabezpieczono u A. B., oddając go na przechowanie.

Na podstawie art. 44 § 2 kk Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci umowy kupna sprzedaży z dnia 17 stycznia 2014 r., faktur o nr (...) wraz z paragonem fiskalnym oraz oświadczenie W. G. z dnia 23 stycznia 2014 r. opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych znajdujących się na k. 403 akt sprawy.

Sąd nie zasądził obowiązku naprawienia szkody na rzecz E. i M. I. (1) oraz K. H. (1), gdyż było to niedopuszczalne z uwagi na dochodzenie przez strony swoich roszczeń w postępowaniu cywilnym. Nie zostały zasądzone również roszczenia J. i K. D. (1), gdyż zadośćuczynienie za bliżej nieokreślone szkody: dojazdy do pracy, stres, uszczerbek na zdrowiu nie zostały udokumentowane, nie sposób było określić ich wartości i wymagałoby to odrębnego postępowania dowodowego. Nie zasądzono również zadośćuczynienia w kwocie 10000 zł na rzecz A. S., gdyż było ono niedopuszczalne. Pokrzywdzony domagał się zadośćuczynienia za odsetki od kredytu zaciągniętego na zakup nowego samochodu.

Na podstawie art. 627 kpk i § 14 ust. 2 pkt 1, ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. H. (1) kwotę 748 zł z tytułu poniesionych kosztów pomocy prawnej.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 1170 zł i obciążył go opłatą w kwocie 460 zł.

Sędzia: